

Човѣкътъ и бинното

Разсърдила се лозата на човѣка и единъ день рекла:

— Отъ сега натѣй искамъ да живѣя безъ опекунство. Да се радвамъ на зрѣлитѣ си гроздове. Моитѣ зърна сж слънчева храна. Тѣ даватъ чудодейна сила на малки и на голѣми. Най-много ми се радватъ птицитѣ небесни. Най-сладко ме хрупатъ малкитѣ дечица. За тѣхъ искамъ да живѣя. Азъ раста на воля подъ благодатното слънце, смуча си влага отъ земята и нито пари трѣбватъ за тая работа, нито трудъ. Остави ме на мира най-сетне. Искамъ да живѣя на свобода!

— Че ако не съмъ азъ, — отговорилъ човѣкътъ, — ти ще бждешъ само единъ дивъ храстъ. Зърната ти ще заприличатъ на трънки. Нито ще иматъ тази сладостъ, каквато сега иматъ, нито пъкъ тази хубостъ. Гдето те обичатъ птицитѣ и децата — на мене го дължишъ. Азъ се грижа за тебе. Разравямъ коравата прѣстъ около корена ти и я правя рохкава, та по-лесно да смучешъ дъждовната влага и да налѣбешъ едри зърна. Чистя буренитѣ около тебе, за да не те задушаватъ. Наесень заравямъ кореня ти, да не измръзне, а пукне ли пролѣтъ — отривамъ те, та да дишашъ свободно. Като избуютъ върховетѣ ти — отрѣзвамъ непотрѣбнитѣ издѣнки, за да не ти взематъ силата. Връзвамъ те съ лико, че да си по-прибрана и по-гиздава, въздухъ да има около тебе, и слънцето по-лесно да те грѣе. Не можешъ да ми се отблагодаришъ ти мене. Какво си седнала да ми се сърдишъ?

— За грижитѣ, що полагашъ за мене, азъ ти се отплащамъ богато. Сърдя ти се само, загдето ме превръщашъ въ отрова.

— Ще правя съ тебе каквото си ща!

— Ще видимъ.

Ядосала се лозата, подала заявление до сжда — ще се сждятъ. Сждията проводилъ да доведатъ подсждимитѣ и далъ ходъ на дѣлото. Съ себе си лозата донесла единъ бинликъ вино и свесло грозде като веществни доказателства!

— Кажи ти, отъ какво се оплаквашъ, — запиталъ сждията разделенялата лоза.

Разшумѣла листи лозата и наченала:

